

Nina pocítila v ústach žalúdočnú kyselinu. Mala chuť schytiť modrú vázu a tresnúť ňou toho ničomného bastarda po hlave, ale neurobila to. Dokonca nič nepovedala. Vedela, že celé toto divadielko je len kvôli nej, aby sa jej posmieval, aby triumfoval. Čím otvorenejšie by reagovala, tým dlhšie by to trvalo.

Nina sa dobre pamätala, aká šťastná bola táto Ukrajinka a ako žiarila, keď ukazovala svoj zásnubný prsteň.

„Teraz ostanem v Dánsku,“ povedala po anglicky s očarujúcim úsmevom. „Môj manžel je dánsky občan.“

O štyri mesiace sa opäť objavila v centre s rýchlo zbalenou športovou taškou a za ruku viedla šesťročnú dcéru Rinu. Pripomínala niekoho, kto s ťažkosťami unikol z vojnovnej zóny. Nemala na sebe veľa vonkajších známok násilia, len drobné modriny. Nespôsobila ich bitka. Nataša nechcela povedať, čo presne urobil, len mlčky sedela a po líkach jej tiekli slzy. Ale v podbrušku mala také silné bolesti, až sa Magnusovi napokon podarilo presvedčiť ju, aby sa dala vyšetriť.

Nina zriedka videla Magnusa takého našťavaného.

„Den jävla skiderik,“ zanádal po švédsky. „Dočerta, keby som tak poznal niekoho s bejzbalovou palicou.“ Keď sa Magnus našťaval, vždy používal v dánčine švédske nadávky.

„Čo urobil?“ opýtala sa Nina. „Je to s ňou zlé?“

„Nestačilo mu na ukojenie použiť len svoj malý odporný penis,“ povedal Magnus. „Mala by si vidieť tie rany vo vagíne a v anuse. Nikdy predtým som niečo také nevidel.“

A teraz ten bastard stojí tu, drží dievča za zadok a ponad Natašino plece sa díva Nine do očí. Nina odvrátila pohľad. Uprene sa zahľadela na modrú vázu. Vedela by som tú sviňu zabiť, pomyslela si. Zabiť, vykastrovať, rozštvrtiť. Keby to niečomu pomohlo.

Ale po svete behajú tisíce takých ako on. Nie presne ako on, ale tisíce iných, čo krúžia ako žraloky a čakajú, kedy

budú môcť využiť zúfalstvo prísťahovalcov a chňapnúť po mäsku.

Napokon vytiahol ruky z Natašinych nohavíc.

„Želám pekný deň,“ povedal a pobral sa preč. Nataša ho nasledovala ako bábka.

Nina schytila telefónne slúchadlo a vyťukala vnútorné číslo.

„Zborovňa, pri telefóne Ulla.“

„Je pravda, že ten sviniar, čo si má brať Natašu, odviedol Rinu?“ spýtala sa Nina.

Na druhom konci nastalo ticho. „Zistím to,“ povedala napokon učiteľka dánčiny. Nina čakala šesť minút. Potom sa Ulla Svenningsenová vrátila. „Je mi to ľúto,“ povedala. „Prišiel zrejme vtedy, keď zvonilo na obed. Deti vravia, že mal so sebou zmrzlinu a Rina sa k nemu hneď rozbehla.“

„Dočerta, Ulla!“

„Prepáč. Ale my nie sme väzenie. Otvorenosť je súčasťou koncepcie.“

Nina položila telefón bez pozdravu. Chvela sa od zlosti. Nemala ani najmenšiu chuť počúvať ospravedlnenia alebo poučky o tom, aké je dôležité byť otvorený voči verejnosti.

Vtom vbehol dnu Magnus. Okuliare mal našikmo a veľkú psiu tvár celú spotenú.

„Nataša,“ dychčal. „Práve som ju videl, ako nastupuje do auta.“

„Áno,“ povedala Nina. „Ten sviniar si ju odviedol domov.“

„Prečo, dočerta?“

„Najprv si odviedol Rinu. A Nataša ho potom poslušne nasledovala.“

Magnus klesol do kancelárskeho kresla.

„A my ho, prirodzene, nemôžeme udať.“

„Nie. Naozaj nie?“

„Môže povedať, že do toho, že majú so snúbenkou radi tvrdý sex, nikoho nič nie je,“ povedal skleslo. „Ak to ona

nepoprie... nedá sa nič robiť. Nemláti ju. Neexistujú nijaké röntgenové snímky zlomených rúk a rebier, ktoré by sme mu mohli hodiť na krk.“

„A dieťaťu neubližuje,“ vzdychla si Nina.

Magnus pokrútil hlavou.

„Nie. Keby sme ho aspoň za to mohli udať.“ Zabladel sa na hodiny na stene. Bolo päť minút po dvanástej. „Nejdeš na obed?“

„Prešla ma chuť,“ odvrkla Nina.

Vtom jej vo vrecku na plášti zavibroval súkromný mobil. Vzala ho.

„Tu je Nina.“

Hlas na druhej strane sa nepredstavil a spočiatku si nebola istá, kto volá.

„Musíš mi pomôcť.“

„Aha... a s čím?“

„Musíš to vyzdvihnúť. Ty sa v tom vyznáš.“

Uvedomila si, že je to Karin. Naposledy ju videla na predvianočnom študentskom večierku, kde sa dosť pilo a skončilo sa to príšernou hádkou.

„Karin, čo sa deje? Máš taký čudný hlas.“

„Sedím v kaviarni v Magasine,“ odpovedala Karin. „Bolo to jediné miesto, ktoré mi napadlo. Prídeš?“

„Som v práci.“

„Áno. Ale prídeš?“

Nina váhala. Zrazu viselo vo vzduchu toľko vecí. Staré službičky. Staré priateľstvá a účty. Nina vedela, že jej to dlhuje.

„Dobre. Prídem o dvadsať minút.“

Magnus zdvihol obočie.

„Predsa len pôjdem na obed,“ povedala Nina. „Och... a budem preč najmenej hodinu.“

Vyplašene prikývol. „Dobre. My si tu poradíme.“

„Pani Ramoškienè!“

Sigitine oči zasiahlo ostré svetlo. Chcela odvrátiť hlavu, ale nemohla, niečo jej bránilo, niekto ju pevne držal za hlavu.

„Pani Ramoškienè, počujete ma?“

Nevedela odpovedať. Dokonca ani nevedela otvoriť oči.

„To nemá zmysel,“ povedal iný hlas. „Je celkom mimo.“

„Fuj, to je ale smrad.“

Áno, pomyslela si Sigita v závrate. Smrdí tu. Po tuhej pálenke a zvratkoch. Niekto by to tu mal vyčistiť.

„Pani Ramoškienè. Bolo by dobré, keby ste nám trochu pomohli.“

S čím? Nič nechápala. Kde je? Kde je Mikas?

„Musíme vám zaviesť do žalúdka sondu. Ak nám pomôžete a budete ju prehĺtať, nebude to také nepríjemné.“

Sondu? Prečo by mala prehĺtať sondu? Zmätený mozog ju na krátku chvíľku vrátil k absurdnej stávke na školskom dvore. Ak si strčíš do nosa kliniec, dostaneš litas. Ak zješ tohto slimáka, dostaneš litas. Potom sa presadilo zrnko logiky. Jasnè, plastová hadička. Je v nemocnici a chcú do nej zaviesť sondu, ale prečo?

Nevedela ju prehltnúť. Nechápu, že ju trápia? Vzдорovala a potom prišla ďalšia bolesť, taká silná, že prenikla cez zahmlený zmätok v mysli. Jej ruka.

Zistila, že sa nedá kričať s plastovou hadičkou v krku.

„Mikas.“

„Čo hovorí?“

„Kde je Mikas?“

Otvorila oči. Cítila, že ich má opuchnuté a čudné, ale pri-nútila sa otvoriť ich. Svetlo bolo oslepujúce a biele ako mlieko. Uprostred bieloby sotva rozoznala tmavé obrysy dvoch žien. Sestry alebo ošetrovatelky, nevedela rozoznať podrobnosti. Upravovali vedľajšiu posteľ.

„Kde je Mikas?“ opýtala sa čo najzreteľnejšie.

„Upokojte sa, pani Ramoškienė.“

Muselo sa stať nešťastie, pomyslela si. Autonehoda, alebo možno nehoda trolejbusu. Preto sa na nič nepamätá. A potom ju pochytil strach. Čo sa stalo s Mikasom? Aj on je zranený? *Je mŕtvy?*

„Kde je môj syn?“ zvolala. „Čo ste s ním urobili?“

„Naozaj sa musíte upokojiť. Ľahnite si, pani Ramoškienė!“

Jedna sestra sa ju pokúsila zadržať, ale mala príliš veľký strach a vymanila sa jej.

Vstala. Jednu ruku mala ťažšiu ako druhú. Zaliala ju nevoľnosť ako horká zelená vlna. Do krku jej vystúpila žalúdočná kyselina a podráždený pažerák ju tak zaboľel, až všetko okolo nej plávalo, nevedela vystrieť ruky ani vykročiť, ale zrútila sa na podlahu.

„Mikas. Chcem vidieť Mikasa!“

„Nie je tu, pani Ramoškienė. Iste je u vašej matky alebo u niekoho iného z rodiny. Možno u suseda. Má sa dobre. Ľahnite si a nekričte tak. Sú tu aj iní, veľmi chorí pacienti a potrebujú pokoj.“

Sestra jej pomohla dostať sa späť do postele. Najprv pocítila úľavu. Mikasovi sa nič nestalo! Ale potom pochopila, že niečo nie je v poriadku. Sigita sa pokúšala vyčítať niečo z tváre zdravotnej sestry. V tóne jej hlasu bolo niečo, čo nepripomínalo ľútosť, ale skôr opak. Pohrdanie.

Vie to, pomyslela si Sigita zmätene. Vie, čo som urobila. Ale ako to? Ako o nej môže vedieť nejaká sestra v náhodnej nemocničnej izbe vo Vilniuse tak veľa? Ved' sa to stalo pred mnohými rokmi!

„Chcem ísť domov,“ povedala zastreným hlasom. Mikas nemohol byť u jej mamy. Možno je vedľa u pani Mažekienė. No tá už má svoje roky a rýchlo sa unaví, alebo jej to prestane myslieť, keď sa má starať o deti dlho. „Mikas ma potrebuje.“

Druhá sestra na ňu vrhla pohľad spoza vedľajšej postele, kde ráznymi, presnými pohybmi narovnávala prikrývku.

„Na to ste mali myslieť skôr,“ povedala.

„Pre... prečo?“ zakoktala Sigita. Spôsobila to nešťastie ona?

„Skôr než ste sa opili do nemoty. Keď sa už pýtate.“

Opila sa???

„Ja nepijem,“ začudovala sa Sigita. „Teda... takmer nikdy.“

„Aha. Tak asi sme urobili chybu, keď sme vám vypumpovali žalúdok. V krvi ste mali dve celé, osem desatín promile.“

„Ale... ja naozaj nepijem.“

To nemohla byť ona. Niekde sa stal omyl.

„Odpočinite si,“ povedala prvá sestra a natiahla jej prikrývku na nohy. „Možno vás prepustia, keď príde lekár.“

„Čo mi je? Čo sa stalo?“

„Iste ste spadli zo schodov. Otrás mozgu a zlomenina ľavého predlaktia, môžete byť rada, že to nedopadlo horšie.“

Schody? Nepamätala sa na nič. Na nič okrem kávy, ihriska a Mikasa na pieskovisku s autíčkom v ruke.

* * *

Uniknúť z centra je vlastne úľava, pomyslela si Nina, keď zamierila autom do podzemnej garáže Magasinu a zaparkovala medzi betónovým stĺpom a širokým strieborným mercedesom. Vlastná bezmocnosť ju niekedy unavovala. Čo je to za krajinu, čo je to za svet, keď je mladé dievča ako Nataša ochotné predávať sa mužovi, ako je ten sviniar, len aby dostala povolenie na pobyt v Dánsku?

Vyviezla sa výťahom celkom hore. Len čo vystúpila, začítila prenikavú vôňu jedla – grilované mäso sa miešalo s pachom oleja z hranolčiekov a vôňou kávy. Rozhliadla sa po kaviarni a napokon zazrela Karinine blondavé vlasy. Sedela za stolom pred oddelením pre deti, na sebe mala

biele šaty bez rukávov, ktoré tak trochu pripomínali uniformu zdravotnej sestry. Namiesto peknej malej kabelky, ktorú inak nosievala, držala jednou rukou na vedľajšej stoličke akúsi aktovku a druhou otáčala kávovú šálku sem a tam.

„Ahoj,“ pozdravila Nina. „Čo sa deje?“

Karin zdvihla oči. Zračilo sa v nich niečo, čo Nina nevedela identifikovať. Akási definitívna zaťatnosť.

„Mala by si za mňa niečo vyzdvihnúť,“ položila na stôl plastový krúžok s číslom, aký používajú v šatniach.

Nina začala byť nervózna.

„Nebud' taká záhadná. Čo mám vyzdvihnúť?“

Karin váhala.

„Kufor,“ odpovedala po chvíli. „Z úschovne na hlavnej železničnej stanici. Neotváraj ho, kým odtiaľ neodídeš. A poponáhľaj sa.“

„Dočerta, Karin. To znie, akoby bol plný kokaínu či niečoho podobného.“

Karin pokrútila hlavou.

„Nie. Nie je tam nič také. Je tam...“ zrazu zmlkla a Nina videla, ako v sebe potláča paniku. „Takto dohoda neznela,“ povedala vzrušene. „Ja nemôžem. Nemôžem urobiť nič, ale ty áno. Vieš, ako na to.“

Karin zrazu vstala, akoby chcela odísť. Okrúhly kľúč ležal na stole medzi nimi. Boli na ňom biele číslice 37-43.

„Ty predsa rada zachraňuješ ľudí, však?“ ozvala sa Karin s istou trpkosťou v hlase. „Teraz máš šancu. Ale musíš sa poponáhľať.“

„Kam ideš?“

„Domov a dať výpoveď,“ odpovedala Karin stručne. „A potom na istý čas odcestujem.“

Cestou von kľučkovala medzi stolmi. Aktovku zvierala pod pazuchou, namiesto toho, aby ju držala za rúčku. Vyzeralo to akosi zle.

Nina sa vzdala toho, že ju zastaví. Pozrela na malý svetlý krúžok. Kufor. Úschovňa. *Ty predsa rada zachraňuješ ľudí, však?*

„Do čoho si sa to zaplietla, Karin?“ zamrmlala sama pre seba. Mala pocit, že najmúdrejšie by bolo odísť. Nechať číslo 37-43 na stole, jednoducho sa zvrtnúť a odísť.

„Och, dočerta,“ zanadávala a zdvihla kľúč.

* * *

„Pani Mažekienė? Tu je Sigita.“

Chvíľku trvalo, kým sa pani Mažekienė ozvala.

„Sigita. Panebože. Ako sa máš?“

„Už mi je lepšie. Ale chcú ma prepustiť až zajtra. Nie je Mikas u vás?“

„Nie. Je u otca.“

„U Dariusa?“

„Áno. Už si ho vyzdvihol... Nepamätáš sa na to, drahá?“

„Nie. Vraj som mala otras mozgu. Na veľa vecí sa nepamätám.“

Ale... Darius je v Nemecku. Alebo bol? Nie vždy jej oznamoval, kedy príde domov. Oficiálne žili odlúčene a jediné, čo mali spoločné, bol Mikas. Žeby Darius vzal Mikasa so sebou do Nemecka? Alebo do Tauragė? On sám vo Vilniuse byt nemal a Sigita pochybovala, že jeho krčmoví kamaráti, u ktorých občas prespal, by medzi sebou privítali trojročného chlapca.

Bolela ju hlava. Nevedela poriadne rozmýšľať a veľmi ju neupokojilo, že Mikas je u Dariusa, ale aspoň vie, kde je. Alebo aspoň u koho.

„Bolo to strašné, drahá. Myslela som, že si mŕtva! Predstav si, ležala si celú noc na schodoch. Nech sa o teba v tej nemocnici dobre postarajú, aby si bola čím skôr zdravá.“

„Áno. Ďakujem, pani Mažekienė.“